

Arrest

nr. 268 351 van 15 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. KALIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Shkodër (Albanië) en bezit u de Albanese nationaliteit. U groeide op in Drisht waar u tot uw 14 jaar school liep. Nadien hielp u uw ouders bij de landbouw. Uw familie teelde groenten die zij op de markt verkochten. Op 5 januari 2015 huwde u met U. (...) Saimir. U ging hierop bij uw echtgenoot, schoonouders en schoonbroers Ajeta en Blerim te Mes wonen; dit in een woning die eigendom was van uw echtgenoot. Op 13 december 2015 kreeg u met U. (...) Saimir een dochter, U. (...) Amina (OV X). Uw echtgenoot overleed op 21 juli 2018 aan de gevolgen van epilepsie. Dadelijk na zijn overlijden werd u verplicht om in het huis van uw overleden echtgenoot te blijven. U werd samen met uw dochter door uw schoonouders opgesloten in uw kamer. Twee dagen na het overlijden van uw echtgenoot, tijdens het Suikerfeest, sloeg uw schoonmoeder u. Enkele dagen later

veranderde uw schoonvader, Ramadan, de eigendomsakte van het huis van uw overleden echtgenoot. Hij zorgde er voor dat het huis op naam van uw schoonbroer Blerim kwam te staan. Uw schoonmoeder eiste eveneens dat u al uw juwelen, die u als bruidsschat had gekregen, aan haar zou overhandigen. Op 25 augustus 2018 gaf u uw juwelen aan uw schoonmoeder en slaagde u er in om telefonisch contact op te nemen met uw vader. Hij kwam u en uw dochter diezelfde dag nog bij uw schoonouders ophalen. U ging terug bij uw ouders wonen. Uw schoonfamilie ging er echter niet mee akkoord dat u uw dochter meegenomen had. U maakte met uw schoonouders de mondelinge afspraak dat uw dochter om de twee weken één dag van 9 uur 's morgens tot 17 uur 's avonds door hen opgehaald mocht worden. Uw schoonfamilie wilde echter de volledige voogdij over uw dochter. Op 22 september 2018 kwam uw schoonbroer Ajet met de één politiemann naar uw ouderlijke woning. Hij wist u te vertellen dat, indien uw echtgenoot nog geleefd zou hebben, hij uw dochter wel zou meegenomen hebben. Vijf dagen later kwam een advocate van uw schoonfamilie met een wijkagent bij u thuis. De advocate stelde zich als een psychologe voor. Zij trachtte u te overtuigen een blanco document te ondertekenen. Zij beweerde dat dit was omdat uw schoonfamilie uw dochter in Tirana wilden laten onderzoeken om te weten te komen of uw dochter de ziekte van uw overleden echtgenoot overgeërfd had. U had dergelijke onderzoeken echter al eerder laten uitvoeren en weigerde om het document te tekenen. Diezelfde dag nog dienden de psychologe/ advocate en uw schoonfamilie een klacht in bij de politie van Shkodër omdat zij het voogdijchap over uw dochter wilden. U ging eveneens diezelfde dag bij de politie van Shkodër met de bedoeling om er een klacht in te dienen tegen uw schoonfamilie. U wou immers niet dat de voogdij aan hen zou worden toegewezen. Gezien er in Shkodër die dag een overlijden was kon de politie geen tijd voor u vrijmaken. U wou eveneens dat uw schoonfamilie geen contact meer met u zou hebben en vroeg diezelfde dag een contactverbod tegen uw schoonfamilie aan bij de politie. De politie vaardigde echter geen contactverbod uit. De dag nadien begaf u zich opnieuw naar het politiekantoor van Shkodër en werd uw klacht wel geacteerd. Later vroeg u een tweede maal een contactverbod tegen uw schoonfamilie aan bij de politie van Shkodër waarop de politie evenmin een contactverbod uitvaardigde. Op 4 juli 2019 spande uw schoonfamilie een rechtszaak tegen u aan bij de rechtbank van eerste aanleg. Zij wilden via de rechtbank de voogdij over uw dochter verkrijgen. Tijdens de eerste zitting bij de rechtbank van eerste aanleg zag een verwant van u, L.T. (...), dat uw schoonouders en schoonbroers geld betaalden aan de rechter. De rechtbank van eerste aanleg velde op 6 maart 2020 een vonnis waarin werd besloten dat uw dochter afwisselend één week bij u en één week bij uw schoonouders moest verblijven. U was er echter niet van op de hoogte dat er op die dag een uitspraak zou zijn en werd pas over dit vonnis ingelicht toen Ajet u in mei 2020 meedeelde dat uw schoonfamilie de rechtszaak gewonnen had. Enkel dagen later, op 30 mei 2020 kwamen Ramadan en Ajet naar uw ouderlijke woning. U liet hen uw dochter -gezien u in het kader van de corona-pandemie voorzichtig wou zijntoen van ver zien. Ramadan deelde u toen mee dat hij via de rechtbank het recht zou krijgen zijn kleindochter te zien en u uw dochter vanaf dat ogenblik nooit meer zou zien. Diezelfde dag nog vroeg u een derde keer een contactverbod aan bij de politie van Shkodër. Deze keer werd er een contactverbod van een maand tegen uw schoonfamilie uitgesproken. Uw schoonfamilie respecteerde dit contactverbod. U ging tevens in beroep tegen de uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg. Op 25 maart 2021 velde het hof van beroep een vonnis waarbij u de volledige voogdij over uw dochter kreeg. Voorts werd u verplicht om uw dochter om de twee weken één keer te laten overnachten bij uw schoonouders. De inwerkingtreding van het vonnis zou op 17 juli 2021 plaats vinden. U verliet Albanië echter reeds op 16 juli 2021 en reisde met uw dochter naar Macedonië. Vandaaruit reisde u verder naar België waar u op 22 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 23 juli 2021 kwam er een deurwaarder en psycholoog naar uw ouderlijke woning omdat u het vonnis van het hof van beroep niet nageleefd had, u had immers uw dochter niet naar uw schoonouders gebracht terwijl u dit volgens het vonnis van het hof van beroep diende te doen. Aan uw vader werd gezegd dat u misschien veroordeeld zou worden en men uw dochter naar een jeugdinstelling zou brengen Bij een terugkeer naar Albanië vreest u dat uw schoonouders verdere juridische stappen zouden ondernemen om de voogdij over uw dochter te bemachtigen.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: Uw paspoort uitgereikt op 11 november 2019 en geldig tot 10 november 2029, het paspoort van uw dochter U. (...) Amina uitgereikt op 11 november 2019 en geldig tot 10 november 2024, een attest van de Albanese overheid d.d. 14 juli 2021 inzake uw gezinssamenstelling in Albanië, de overlijdensakte van uw echtgenoot, een vonnis d.d. 6 maart 2020 van de rechtbank van eerste aanleg waarin wordt besloten dat uw dochter afwisselend één week bij u en één week bij uw schoonouders dient te verblijven, een vonnis d.d. 25 maart 2021 van het hof van beroep waarin wordt besloten dat u de volledige voogdij over uw dochter heeft en u verplicht wordt om uw dochter om de twee weken één keer te laten overnachten bij uw schoonouders en een verzendingsbewijs van DHL waarmee u wil aantonen dat uw advocate u vanuit Albanië documenten opstuurde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 december 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek tot internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen als zouden u en uw dochter dadelijk na het overlijden van uw echtgenoot vijf weken lang zijn opgesloten door uw schoonouders in de woning van uw overleden echtgenoot en u bovendien tijdens deze opsluiting door uw schoonmoeder geslagen werd (CGVS, p13). Zo verklaarde u initieel dat u op 21 juli 2018, de dag dat uw echtgenoot overleed, het huis waar u met uw echtgenoot woonde verliet en u dadelijk verhuisde naar het huis van uw ouders (CGVS, p3-4). Later verklaarde u plotseling dat u pas op 25 augustus 2018 deze woning verliet (CGVS, p8). Dat u bovendien verklaarde dat u op de tweede dag van uw opsluiting, tijdens het Suikerfeest, door uw schoonmoeder geslagen werd (CGVS, p13) terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het Suikerfeest op 15 juni 2018 plaatsvond, i.e. meer dan een maand vóór het overlijden van uw echtgenoot, maakt dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw relaas door uw schoonmoeder opgesloten en geslagen te zijn geweest.

Ook aan uw verklaringen als zou u tot driemaal toe bij de politie van Shkodër zijn langsgesgaan om er een contactverbod aan te vragen, kan er evenmin enig geloof worden gehecht (CGVS, p15). Zo verklaarde u aanvankelijk bij de DVZ dat u driemaal een contactverbod had aangevraagd dat niet aanvaard werd (CGVSvragenlijst; vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud, gepeild naar deze contactverboden stelde u initieel dat u alle drie de aanvragen tot een contactverbod voor 4 juli 2019 deed (CGVS, p15). Niet veel later verklaarde u dan weer dat u op 30 mei 2020 de derde keer een contactverbod aanvraagde. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalde u uw laatste verklaring. Het louter herhalen van een verklaring is echter geen afdoende uitleg voor dergelijke tegenstrijdigheid. Dat u voorts verklaarde dat er naar aanleiding van uw aanvraag op 30 mei 2020 een contactverbod van één maand werd uitgevaardigd (CGVS, p16) terwijl u bij de DVZ uitdrukkelijk verklaarde dat uw aanvragen tot een contactverbod niet aanvaard werden (CGVS-vragenlijst; vraag 3.5) ondermijnt verder uw relaas ooit contactverboden aangevraagd te hebben in Albanië. Bovendien legde u van dit laatste contactverbod –niettegenstaande hier uitdrukkelijk naar gevraagd werd en u uitdrukkelijk verklaarde dat u een schriftelijke weerslag hiervan heeft ontvangen van de politie - geen enkel begin van bewijs neer (CGVS, p16).

Voorts kan ook aan uw verklaringen dat uw uw schoonvader een week na het overlijden van uw echtgenoot de eigendomsakte van de woning waar u met uw echtgenoot woonde veranderde en van uw schoonbroer Blerim de eigenaar maakte (CGVS p11-12), maar weinig geloof worden gehecht. Immers, u verklaarde initieel uitdrukkelijk dat u na uw huwelijk in een woning woonde die eigendom was van uw schoonvader (CGVS, p3). Later verklaarde u plotseling dat uw echtgenoot eigenaar zou zijn geweest van deze woning (CGVS, p11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalde u uw laatste verklaring, namelijk dat uw echtgenoot de eigenaar was (CGVS, p11-12). Het louter herhalen van een verklaring is echter geen uitleg voor dergelijke tegenstrijdigheid.

Ook aan uw verklaringen dat uw familielid zou hebben gezien dat uw schoonfamilie tijdens de eerste zitting op de rechtbank geld aan de rechter heeft gegeven om hem om te kopen kan geen geloof worden gehecht. Niet alleen verklaarde u aanvankelijk dat u niet aanwezig was bij de drie zittingen om later deze verklaringen te wijzigen dat u tijdens de eerste zitting wel aanwezig was en uw familielid toen zag dat de rechter omgekocht werd maar is het bovendien compleet ongeloofwaardig dat uw schoonfamilie publiekelijk geld zou geven aan een rechter.

Gelet op voorgaande kan geen enkel geloof meer gehecht worden aan de problemen met uw schoonfamilie met name de opsluiting, de mishandeling en de erfeniskwestie aangaande de woning.

Wat betreft het erfenisdispuut, waarbij uw schoonmoeder de juwelen van uw bruidsschat opeiste (CGVS p8) dient opgemerkt te worden dat dergelijke problemen geenszins beschouwd kunnen worden als

vervolgning in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende de hoederechting en uw vrees dat de familie verder zal procederen om het hoederecht te verkrijgen kan eveneens vastgesteld te worden dat dergelijke motieven niet ressorteren onder de bepalingen van de vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Bovendien blijkt uit niets uit uw verklaringen dat uw rechten niet werden gerespecteerd of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië niet gerespecteerd zouden worden. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat, toen u een eerste maal klacht ging indienen bij de politie i.v.m. de voogdij van uw dochter, uw verklaringen werden genoteerd en uw schoonbroer, die kwam vragen wat u bij de politie deed, werd weggestuurd (CGVS, p10). Bovendien blijkt uit de door u neergelegde vonnissen dat het gerechtelijke apparaat in Albanië wel degelijk optrad en functioneert (doc 5 & 6). Meer nog, aangezien u niet tevreden was met het vonnis in eerste aanleg – waarbij uw schoonouders uw dochter twee weken per maand zouden mogen opvangen (CGVS, p7)-ging u in beroep waarbij het bezoekrecht van uw schoonouders om uw dochter te kunnen zien ingeperkt werd en zij slechts het recht kregen dat uw dochter één keer om de twee weken één nacht bij hen mocht overnachten (CGVS, p7 + p12). Dat u niet akkoord ging met dit laatste vonnis (CGVS, p12) wijst allerm minst op een incorrect functioneren van het Albanese gerechtelijke apparaat.

Stel dat u bij een terugkeer naar Albanië alsnog (zwaarwichtige) problemen zou kennen met uw schoonfamilie dient er ten slotte op gewezen te worden dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops"(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law(die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het *Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK)*, een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het *National Bureau of Investigation (NBI)*, een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (*Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019*), de oprichting van een *Inter-Institutional Anti Corruption Task Force*, de benoeming van de minister van Justitie als *National Anti-Corruption Coordinator* in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Aan de identiteit en nationaliteit van u en uw dochter, uw gezinssamenstelling en het overlijden van uw echtgenoot wordt in deze beslissing niet getwijfeld. Het verzendingsbewijs van DHL toont aan dat u post liet overkomen van Albanië naar België, niets meer en niets minder.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de: "schending van het artikel 57/6 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel".

"Verzoekende partij stelt dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de bepaling van artikel 57/6, §3, 2° van de Vreemdelingenwet welke onder andere stelt:

(...)

Verzoekende partij stelt dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de bepaling van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet welke onder andere stelt:

(...)

In casu wordt aangehaald dat de beslissing moet worden genomen binnen een termijn van 15 werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming (supra).

Dit is in casu niet gebeurd.

(...)

Er kan geen discussie bestaan over het feit dat de termijn van 15 werkdagen is overschreden.

Het artikel is bovendien duidelijk en deze termijn betreft geen termijn dat facultatief is of als facultatief zou kunnen worden beschouwd.

De bewoordingen "worden getroffen" wijzen op de verplichte naleving van deze termijn van 15 werkdagen.

Deze is niet nageleefd.

Zulk een beslissing kan dan ook niet meer worden genomen buiten de 15 werkdagen.

Bijgevolg moet het verzoek dan in elk geval als ontvankelijk worden beschouwd.

Het eerste middel is gegrond."

2.2. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de:

*"- Schending van de artikelen 57/5quater juncto 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen,
- schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel
- Schending van de rechten van verdediging".*

Verzoekster betoogt:

"Artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet bepaalt onder andere:

(...)

De verzoekende partij had de mogelijkheid om opmerkingen te formuleren binnen de 8 werkdagen nadat de nota's van het persoonlijk onderhoud werden overgemaakt en vooraleer er een beslissing werd genomen.

Deze mogelijkheid werd verzoekende partij onterecht ontnomen.

De beslissing dateert immers van 19.10.2021, dezelfde datum als de nota's werden overgemaakt aan de raadvrouw van verzoekende partij.

Het tweede middel is ernstig en geschonden.

Het CGVS bepaalt in de beslissing dat de beslissing wordt genomen in toepassing van artikel 57/6/1 §2 van de Vreemdelingenwet.

Deze uitzondering wordt niet voorzien in artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet.

Een uitzondering op de termijn van 8 werkdagen is dan ook niet toegestaan.

Daarnaast verwijst het CGVS in de bestreden beslissing naar de toepassing van artikel 57/6/1 §1 van de Vreemdelingenwet.

Evenwel werden de termijnen voorzien in dit artikel voor de versnelde procedure niet gerespecteerd (supra, onder het eerste middel).

De beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming diende genomen te zijn binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden, quod non.

Gezien de termijn voor het nemen van de beslissing niet werd gerespecteerd, dienen de gewone procedurele regels te worden toegepast en niet deze van de versnelde procedure.

Artikel 57/5quater§4 van de vreemdelingenwet verwijst naar de toepassing van artikel 57/6/1 §1 maar artikel 57/6/1 §1 Vreemdelingenwet en de termijn die erin is vervat van 15 werkdagen werd niet gerespecteerd.

Het CGVS kan dan ook moeilijk voorhouden dat het in casu om een versnelde procedure gaat als het CGVS zelf de termijn van 15 werkdagen niet heeft nageleefd.

Ook het schrijven naar de raadvrouw van verzoekende partij van 19.10.2021 meldde niets over de toepassing van een versnelde procedure en dat er reeds een beslissing zou zijn genomen (stuk 3).

Integendeel zelfs, er werd uitdrukkelijk gevraagd naar de opmerkingen en deze over te maken aan een specifiek mailadres zoals vermeld in de mail van 19.10.2021 (stuk 3).

Verzoekende partij ging er dan ook vanuit dat de procedurele regels voor een versnelde procedure terecht niet werden gevolgd door het CGVS.

Het is voor verzoekende partij een raadsel waarom deze mogelijkheid wordt toegekend als er al een beslissing werd genomen.

In elk geval is het tweede middel ernstig en gerond.

Bovendien heeft de raadvrouw ook gereageerd bij mail van 20.10.2021, en dus één dag later en heeft zij verschillende documenten bezorgd aan het CGVS.

Niet enkel 2 documenten via mail maar daarnaast ook een reeds opnames via WeTransfer waren overgemaakt aan het CGVS.

Met deze documenten werd geen rekening gehouden gezien de termijn van 8 werkdagen niet werd gerespecteerd en het CGVS blijkbaar op dat moment ook al een beslissing zou hebben genomen.

Het tweede middel is ernstig en geschonden.

Het gaat niet op om enkel de regels voor een versnelde procedure te volgen wanneer het het CGVS past of mogelijk is binnen hun organisatie en aldus vrij te kiezen welke zij naleven en welke niet.

De termijn van 15 werkdagen werd niet gerespecteerd (supra).

Aldus kan het CGVS niet voor de verdere procedures de regels van de versnelde procedure blijven toepassen.

Het CGVS kan er niet voor kiezen om bepaalde regels van de versnelde procedure na te leven en andere dan weer niet.

Het tweede middel is ernstig en gegrond."

2.3. Verzoekster beroept zich in een derde middel op de:

- "- Schending van het artikel 57/1 van de wet van 15 december 1980,*
- van artikel 62 van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, d.d. 15 december 1980, B.S. 31 december 1980 (afgekort Vreemdelingenwet),*
- van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,*
- het zorgvuldigheidsbeginsel,*
- artikel 57/6/1 Vreemdelingenwet,*
- artikel 3 EVRM,*
- weigering van de subsidiaire beschermingsstatus: schending van artikel 48/4, Vreemdelingenwet".*

Verzoekster wijst op de inhoud van artikel 57/1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht.

Vervolgens voert zij aan:

"Verzoekende partij bevestigt dat de opsluiting door haar schoonfamilie een 5-tal weken heeft geduurd. Het CG VS twijfelt aan de verklaringen van verzoekende partij omdat zij verwijst naar het Suikerfeest welke heeft plaatsgevonden in augustus.

Het CGVS beweert dat het Suikerfeest heeft plaatsgevonden in juni zonder verder onderzoek naar eventuele andere mogelijkheden.

Het CGVS gaat hierbij volledig voorbij aan de bewoordingen gebruikt in Albanië door Albanese moslims. Bij de Albanese zijn de twee grote feesten (het Suikerfeest en het Offerfeest, zoals hier in België gekend) ook gekend onder hetzelfde woord 'Bajram'.

Als deze niet verder worden gespecificeerd wordt dit vertaald als Suikerfeest.

Bij de Albanese echter wordt bij de vertaling een onderscheid gemaakt tussen het eerste Suikerfeest (het Suikerfeest zoals hier gekend) en het tweede Suikerfeest (dit is het Offerfeest).

Verzoekende partij voegt informatie toe van het internet waaruit blijkt dat dit gebruikelijk is.

De tolk op het interview had dit moeten opmerken, of wist dit misschien niet als hij zelf geen moslim was en niet van Albanese origine was en vertaalde het gewoon naar het Suikerfeest zonder hier verder bij stil te staan.

Dit kan en mag echter niet ten nadele van verzoekende partij spelen."

Met betrekking tot de contactverboden, geeft verzoekster aan:

"Verzoekende partij bevestigt dat zij verschillende malen om een contactverbod bij de politie heeft verzocht doch geen enkele maal werd deze door de rechtbank toegekend.

Verzoekende partij legt een vonnis voor van de rechtbank van Sköder waarin de volgende beslissing werd genomen: "weigering van bescherming die zij heeft gevraagd voor L.U. (...)"

Verzoekende partij heeft dit vonnis met de handtekening van de rechter ontvangen via de raadsman van Albanië. Deze werd onder andere aan de raadvrouw overgemaakt bij schrijven van 22.10.2021 (stuk 8).

Er zal nog getracht worden om een vertaling te bekomen van dit stuk. Wanneer de toestemming voor een vertaling in het kader van pro deo tijdig wordt bekomen en het stuk tijdig wordt vertaald, zal de vertaling worden overgemaakt.

Volledigheidshalve merkt verzoekende partij op dat dit stuk reeds was overgemaakt aan het CGVS bij mail van 20.10.2021. Het stuk dat werd overgemaakt bij mail van 20.10.2021 bevat dezelfde beslissing doch de structuur is niet dezelfde gezien dit niet het afschrift is van de beslissing met de handtekening van de rechter. Die had de verzoekende partij toen nog niet ontvangen via de raadsman in Albanië.

Verzoekende partij benadrukt aldus dat er geen beschermingsmaatregel werd genomen ten aanzien van haar.

De motivering van het CGVS kan niet worden weerhouden."

Betreffende de eigendomsakte, doet verzoekster gelden:

"Verzoekende partij verduidelijkt de naam van de eigendomsakte.

In het begin was de eigendomsakte op naam van de schoonvader.

Daarna werd de naam in de eigendomsakte gewijzigd en kwam de eigendomsakte op naam van de overleden echtgenoot te staan.

Na het overlijden van de echtgenoot heeft de schoonvader dit opnieuw gewijzigd en kwam de eigendomsakte op naam van de schoonbroer te staan.

Er zijn aldus geen tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij.

De motivering van het CG VS kan niet worden weerhouden."

Vervolgens gaat verzoekster in op de corruptie in Albanië. Zij stelt:

"Verzoekende partij wijst erop dat in Albanië zelfs in openbare zitting zonder enige vorm van schaamte rechters kunnen worden omgekocht.

Dat corruptie een probleem is in Albanië, is nog steeds algemeen gekend, ondanks wat het CGVS probeert voor te stellen en ondanks de moeite en inspanningen die het land al heeft gedaan.

Albanië blijft een land waar de corruptie verontrustend is en deze verontrusting blijft.

Dit probleem is niet plots verdwenen omdat het land over een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan beschikt of omdat er organisaties of wetten werden opgesteld om dit zogenaamd ook allemaal aan te pakken. Deze moeten ook allemaal werken op een efficiënte en effectieve manier en daar wringt al onder andere het schoentje.

Het probleem is nog steeds aanwezig en is nog steeds actueel.

Verzoekende partij verwijst naar het zeer recente rapport "Deconstructing state capture in Albania: an examination of grand corruption cases and tailor-made laws from 2008 to 2020", gepubliceerd in 2021, een onderzoek en rapport opgesteld met steun van de EU

(...)

Op pagina 354 van het rapport zijn de conclusies ook duidelijk en staan deze conclusies toch wel in contrast met hetgeen het CGVS beweert in de bestreden beslissing:

(...)

De conclusies van dit uitgebreid rapport, opgesteld met de steun van de EU, is duidelijk.

Corruptie was er en is er nog steeds en heeft zich bovendien gewoon verder gezet in die mate dat de samenwerking tussen de domeinen (georganiseerde misdaad, politici, de zakenwereld, de administratie ...) zich verder heeft versterkt. Alle hervormingen die er tot nu toe zijn geweest, hebben deze verdere versterking niet kunnen tegenwerken. Integendeel, deze hebben er juist voor gezorgd dat de corruptie en de corrupte samenwerkingen verder konden groeien. De staatsgreep ('State Capture') was een feit en is nog steeds een feit.

De motivatie die het CGVS aldus geeft in de bestreden beslissing is duidelijk onterecht.

Gezien het bovenstaande kan en mag niet verwacht getwijfeld worden aan de verklaringen van verzoekende partij.

Op basis van bovenstaande gegevens en argumenten is verzoekende partij van oordeel dat het middel ernstig en gegrond is."

Verzoekster vervolgt, inzake het erfenisdispuut en de regeling van het hoederecht:

"Verzoekende partij verduidelijkt dat het afpakken van de juwelen door de schoonmoeder niet de rechtstreekse oorzaak is waarom zij uiteindelijk het land heeft verlaten.

De hoederegeling daarentegen is tot stand gekomen door de corruptie die er in het land heerst (zie ook supra).

De rechters hebben de regelgeving en de wetgeving niet toegepast.

Hadden de rechtbanken de regelgeving en de wetgeving toegepast zonder dat er corruptie in het spel was, dan waren ze tot een andere beslissing gekomen, zoveel is duidelijk.

Bovenstaande wordt ook bevestigd door de advocaat in Albanië, zelfs tot 2x toe.

Verzoekende partij verwijst naar de stukken 4 en 8 die zij heeft toegevoegd en welke mails betreffen van de advocaat uit Albanië die bovenstaand bevestigen.

Ook benadrukt verzoekende partij dat de rechter die het vonnis met betrekking tot de hoederegeling heeft uitgesproken dezelfde rechter is die het contactverbod heeft geweigerd.

Dit had een andere rechter moeten zijn om alzo de onpartijdigheid en onafhankelijk van de rechter niet in twijfel te trekken. Verzoekende partij heeft vernomen dat de rechter die een uitspraak had moeten nemen die dag om een ongekende reden niet aanwezig was en dat op dat moment de rechter die reeds een uitspraak had gevelde omtrent de hoederegeling, zijn taak overneemt.

Daarnaast werd de weigering van de beschermingsmaatregel ook nog eens uitgesproken in afwezigheid van verzoekende partij en diens raadsman, die niet op de hoogte waren gebracht.

Er kan geen twijfel bestaan over het feit dat deze hoederegeling niet had uitgesproken mogen worden."

2.4. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

“In hoofdode, de beslissing verzoek kennelijk ongegrond van 19.10.2021 van het CGVS te hervormen en de beslissing ontvankelijk verzoek te nemen en de verzoekende partij het statuut van vluchteling toe te kennen.

In ondergeschikte orde, de beslissing verzoek kennelijk ongegrond van 19.10.2021 van het CGVS te hervormen en beslissingen ontvankelijk verzoek te nemen en de verzoekende partij het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.

In meer ondergeschikte orde, de beslissing verzoek kennelijk ongegrond van 19.10.2021 van het CGVS te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS.”

2.5. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“3. Mail van het CGVS aan raadvrouw van 19.10.2021

4. Mails van raadvrouw aan het CGVS van 20.10.2021 met bijlage 1 en 2

5. Overdracht opnames via WeTransfer van 20.10.2021

6. USB-stick met de video opnames

7. Mail van CGVS aan raadvrouw van 21.10.2021 overmaken beslissing

8. Schrijven van advocaat uit Albanië naar raadvrouw van 22.10.2021 met kopij vonnis m.b.t. beschermingsmaatregel

9. Info internet over eerste en tweede Suikerfeest”.

2.6. Bij aanvullende nota van 6 februari 2022 brengt verzoekster een vertaling bij van een bijlage gevoegd bij de stukken 4 en 8 van het verzoekschrift, meer in het bijzonder van de *“beslissing van de rechtbank waaruit blijkt dat de beschermingsmaatregel waarom werd verzocht, niet werd toegekend aan verzoekende partij”.*

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Het proportionaliteitsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure vooreerst niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen zoals opgenomen in de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. Waar verzoekster in het voorliggende verzoekschrift de aandacht vestigt op de inhoud van artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, dient verder te worden opgemerkt dat, hoewel het hoger belang van het kind krachtens artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, een loutere verwijzing naar dit hoger belang niet kan volstaan om in hoofde van verzoekster en/of haar dochter het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.4. Dient verder te worden vastgesteld dat verzoekster, in zoverre zij aanvoert dat de bestreden beslissing werd genomen buiten de daartoe wettelijk vastgelegde termijn, initieel geheel ten onrechte verwijst naar en haar betoog onterecht baseert op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. *In casu* werd van deze bepaling immers helemaal geen toepassing gemaakt. Er werd niet besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het voorliggende verzoek. Evenmin werd geoordeeld

dat voor verzoekster een derde land als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd. Derhalve beroept verzoekster zich te dezen niet op dienstige wijze op de schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoekster verwijt verweerder dat, ondanks dat de termijn van 15 dagen zoals voorzien in artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd overschreden, toch een versnelde procedure werd gevoerd en werd besloten tot de kennelijke ongegrondheid van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster laat immers uitschijnen dat, nadat de voormelde termijn is verstreken, geen versnelde procedure meer mag worden gevoerd en dat verweerder evenmin nog mag beslissen tot de kennelijke ongegrondheid van een verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen indien de verzoeker, zoals *in casu*, afkomstig is uit een veilig land van herkomst.

Artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, in dit geval, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing neemt *“inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen”*.

Verzoekster leidt uit een samenlezen van de voormelde bepalingen ten onrechte af dat het gegeven dat de termijn van vijftien dagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er niet (meer) mag worden vastgesteld dat zij van een veilig land afkomstig is, dat er geen versnelde procedure (meer) mag worden gevolgd en dat het verzoek om internationale bescherming niet (meer) kennelijk ongegrond mag worden bevonden.

Nergens blijkt uit de voormelde bepalingen of uit enig ander wetsartikel immers dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek.

Te dezen kan bovendien worden verwezen naar hetgeen in de Memorie van Toelichting omtrent de voormelde bepalingen gesteld wordt. Vooreerst wordt hierin duidelijk aangegeven: *“Algemeen gezien verhindert het overschrijden van de termijn van 15 werkdagen niet dat de behandelingsprocedure wordt versneld”*. Hoe dan ook blijkt, dit in tegenstelling met wat verzoekster laat uitschijnen, bovendien uit de Memorie van Toelichting dat het feit dat een verzoek om internationale bescherming niet werd behandeld volgens een versnelde procedure (artikel 57/6/1, § 1) er niet aan in de weg staat dat de commissaris-generaal *in fine* een verzoek toch als kennelijk ongegrond kan beschouwen. In dit kader blijkt overigens eveneens dat *“volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116)”*.

Dat artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn doordat er toepassing werd gemaakt van de versnelde procedure en doordat er werd besloten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster, kan gelet op het voorgaande aldus niet worden aangenomen.

Verzoekster toont in dit kader daarnaast overigens niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van het feit dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweemde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar relaas.

3.6. Mede gelet op het voorgaande, kan verzoekster verder in het geheel niet worden gevolgd waar zij verweerder verwijt dat deze *in casu* gebruikt heeft gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 57/5^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud te betekenen op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming.

In zoverre verzoekster in dit kader, dit verwijzende naar de inhoud van de e-mail die verweerder op 19 oktober 2021 aan haar advocaat verzond, tracht te laten uitschijnen dat verweerder initieel en tot wanneer zij kennis kreeg van de aangetekende zending bij dewelke zowel de bestreden beslissing als de notities van het persoonlijk onderhoud aan haar werden verzonden de schijn zou hebben gewekt dat zij weldegelijk nog opmerkingen kon formuleren voor en documenten kon overmaken aan verweerder vooraleer er een beslissing zou worden genomen, dient verder te worden vastgesteld dat zulks, te meer nu zij hiervan gelet op het voorgaande hoegenaamd niet vermocht uit te gaan, niet zonder meer kan worden aangenomen. Uit de stukken van het dossier, waaronder de e-mail die verzoeksters raadsman zelf neerlegt, kan, te meer nu deze e-mail drie bijlagen bevatte, immers worden afgeleid dat op het ogenblik waarop een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan verzoeksters advocaat werd doorgemailed, bij deze e-mail eveneens het begeleidende schrijven dat in dit kader aan verzoekster werd verstuurd werd overgemaakt. In dit schrijven werd duidelijk aangegeven dat er gebruik werd gemaakt van de mogelijkheid, voorzien in artikel 57/5^{quater}, § 4, om deze kopie te betekenen op hetzelfde ogenblik als de betekening van de bestreden beslissing, alsmede dat verzoekster hierover eventueel haar opmerkingen kon formuleren in het kader van het voorliggende beroep. Verzoekster zelf toont bovendien niet aan dat dit niet zo zou zijn doch vergenoegt zich ertoe te wijzen op de inhoud van de e-mail in kwestie. Dat er in de inhoud van de e-mail per vergissing wordt aangegeven: *“gelieve uw eventuele opmerkingen door te sturen naar volgende correspondent”*, gevolgd door een e-mailadres van een afdeling van het CGVS, kan, gezien ook het voormelde, begeleidende schrijven bij deze e-mail werd gevoegd, bezwaarlijk volstaan om aannemelijk te maken of aan te tonen dat in hoofde van verzoekster initieel het vertrouwen zou zijn gewekt dat zij nog opmerkingen kon formuleren en stukken kon overmaken aan verweerder vooraleer er een beslissing zou volgen.

Zelfs indien verzoekster daar initieel toch jammerlijk vanuit zou zijn gegaan, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat zulks hoogstens een aantal dagen het geval kon zijn nu de voormelde briefwisseling en de bestreden beslissing eveneens aangetekend aan haar werden opgestuurd. Verder toont verzoekster in dit kader op generlei wijze aan dat of op welke wijze zij door de voormelde gang van zaken in haar rechten zou zijn geschaad, en dit op zulke wijze dat dit een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing zou kunnen rechtvaardigen. Het vermoeden, zoals bepaald in artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van haar persoonlijk onderhoud, geldt in het onderhavige geval immers uiteraard niet. Verzoekster had bovendien de mogelijkheid om, zoals ook werd aangegeven in het begeleidende schrijven waarmee aan haar een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd overgemaakt, middels het onderhavige verzoekschrift en in het kader van onderhavig beroep de nodige opmerkingen te formuleren over en haar rechten te doen gelden met betrekking tot de notities van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Daarenboven verhinderde ook niets haar ertoe om eventuele bijkomende stukken die zij nodig en dienstig achtte ter adstructie van haar verzoek om internationale bescherming en die door verweerder (nog) niet mee in de beoordeling werden betrokken in de bestreden beslissing neer te leggen in het kader van de huidige beroepsprocedure. Verzoekster heeft deze mogelijkheid ook benut.

Mede gelet op hetgeen voorafgaat, en in acht genomen dat verzoekster deze stukken klaarblijkelijk slechts overmaakte aan verweerder nadat de bestreden beslissing reeds was genomen, is het verwijt dat verweerder in deze beslissing geen rekening hield met de stukken die per e-mail van 20 oktober 2021 door verzoeksters advocaat aan verweerder werden overgemaakt, nog daargelaten dat verzoekster hoegenaamd niet aantoonde of aannemelijk maakt dat of waarom zij deze zelf niet eerder en spontaan aan verweerder kon overmaken, voor het overige niet dienstig. Deze stukken worden, in zoverre verzoekster deze bij het verzoekschrift voegde, in hetgeen volgt voorts wel in rekening gebracht.

3.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat

verzoekster deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.8. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.9. Verzoekster betwist de inhoud van de bestreden beslissing evenmin waar met recht gemotiveerd wordt:

“Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 december 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

In dit kader kan voorts worden opgemerkt dat het land van herkomst van verzoekster nog steeds was en is opgenomen op de lijst van veilige landen die werd vastgelegd bij artikel 1 van het KB van 14 december 2020 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

3.10. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat zij vreest dat haar schoonfamilie de voogdij over haar dochter wil verkrijgen en haar deze dochter afhandig zou wensen te maken.

De geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde problemen met en vrees ten aanzien van haar schoonfamilie, wordt echter vooreerst ernstig ondermijnd doordat zij kennelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het ogenblik waarop zij de woning van haar overleden echtgenoot zou hebben (kunnen) verlaten en omtrent het moment waarop zij door haar schoonmoeder zou zijn geslagen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen als zouden u en uw dochter dadelijk na het overlijden van uw echtgenoot vijf weken lang zijn opgesloten door uw schoonouders in de woning van uw overleden echtgenoot en u bovendien tijdens deze opsluiting door uw schoonmoeder geslagen werd (CGVS, p13). Zo verklaarde u initieel dat u op 21 juli 2018, de dag dat uw echtgenoot overleed, het huis waar u met uw echtgenoot woonde verliet en u dadelijk verhuisde naar het huis van uw ouders (CGVS, p3-4). Later verklaarde u plotseling dat u pas op 25 augustus 2018 deze woning verliet (CGVS, p8). Dat u bovendien verklaarde dat u op de tweede dag van uw opsluiting, tijdens het Suikerfeest, door uw schoonmoeder geslagen werd (CGVS, p13) terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het Suikerfeest op 15 juni 2018 plaatsvond, i.e. meer dan een maand vóór het overlijden van uw echtgenoot, maakt dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw relaas door uw schoonmoeder opgesloten en geslagen te zijn geweest.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Voor de vastgestelde, frappante tegenstrijdigheid in haar verklaringen omtrent de datum waarop zij de woning zou hebben (kunnen) verlaten, biedt zij niet de minste uitleg of verklaring.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeksters uitleg inzake de benoeming van het offerfeest in Albanië als ‘tweede Suikerfeest’ iedere overtuiging mist en daarenboven nog op fundamentele wijze verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar beweringen. Vooreerst kan worden opgemerkt dat de informatie die verzoekster ter staving van dit betoog citeert iedere betrouwbaarheid en objectieve waarde mist. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat, zo verzoeksters betoog dienaangaande zou stroken met de werkelijkheid, zij hiervan overtuigendere informatie zou kunnen en moeten bijbrengen. Dat verzoekster hetgeen een zekere Linda zichzelf begin februari 2004 op een forum op de website Islaam.nl afvroeg, waarbij niet eens blijkt dat of op welke wijze deze vraag werd beantwoord, eenvoudigweg naar voor schuift als de waarheid, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat het Offerfeest, waarnaar verzoekster heden middels haar

verwijzing naar de betreffende vraag op een forum beweert te hebben verwezen wanneer zij het eerder had over het Suikerfeest, blijkens de website opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier in 2018 aanving op 21 augustus. Derhalve is de uitleg die verzoekster verstrekt in het verzoekschrift andermaal en op manifeste wijze in strijd met haar eerdere verklaringen, gezien de tweede dag van haar opsluiting, de dag waarop zij beweerde te zijn geslagen door haar schoonmoeder, zich niet in deze periode in augustus maar wel in juli zou hebben gesitueerd.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze aangegeven:

“Ook aan uw verklaringen als zou u tot driemaal toe bij de politie van Shkodër zijn langsgedaan om er een contactverbod aan te vragen, kan er evenmin enig geloof worden gehecht (CGVS, p15). Zo verklaarde u aanvankelijk bij de DVZ dat u driemaal een contactverbod had aangevraagd dat niet aanvaard werd (CGVSvragenlijst; vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud, gepeild naar deze contactverboden stelde u initieel dat u alle drie de aanvragen tot een contactverbod voor 4 juli 2019 deed (CGVS, p15). Niet veel later verklaarde u dan weer dat u op 30 mei 2020 de derde keer een contactverbod aanvroeg. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalde u uw laatste verklaring. Het louter herhalen van een verklaring is echter geen afdoende uitleg voor dergelijke tegenstrijdigheid. Dat u voorts verklaarde dat er naar aanleiding van uw aanvraag op 30 mei 2020 een contactverbod van één maand werd uitgevaardigd (CGVS, p16) terwijl u bij de DVZ uitdrukkelijk verklaarde dat uw aanvragen tot een contactverbod niet aanvaard werden (CGVS-vragenlijst; vraag 3.5) ondermijnt verder uw relaas ooit contactverboden aangevraagd te hebben in Albanië. Bovendien legde u van dit laatste contactverbod –niettegenstaande hier uitdrukkelijk naar gevraagd werd en u uitdrukkelijk verklaarde dat u een schriftelijke weerslag hiervan heeft ontvangen van de politie - geen enkel begin van bewijs neer (CGVS, p16).”

Verzoekster slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Voor de vastgestelde, duidelijke tegenstrijdigheden in haar verklaringen, omtrent zowel het ogenblik waarop zij contactverboden zou hebben aangevraagd als de uitkomst van haar laatste poging om een contactverbod te verkrijgen, biedt zij in wezen niet de minste verklaring. Bijgevolg blijven deze onverminderd overeind.

Bovendien legt verzoekster andermaal verklaringen af die met haar eerdere gezegden manifest in strijd zijn. Hoewel zij bij het CGVS blijkens het voorgaande uiteindelijk verklaarde dat er naar aanleiding van haar laatste poging om een contactverbod te verkrijgen weldegelijk een contactverbod van een maand werd uitgevaardigd, ontkent zij dit heden namelijk opnieuw en beweert zij dat dit contactverbod door een rechtbank zou zijn geweigerd.

In zoverre verzoekster haar laatste verklaring daarbij tracht aannemelijk te maken aan de hand van een document dat zij bij het verzoekschrift voegt, dient te worden opgemerkt dat aan dit document niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht. Vooreerst kan worden herhaald dat verzoekster bij het CGVS nog aangaf dat het contactverbod in kwestie wel zou zijn toegekend, en dit voor een maand, alsmede dat zij aldaar nergens aanhaalde dat het contactverbod door een rechtbank zou zijn afgewezen, hetgeen de bewijswaarde van dit stuk op zich reeds danig ondermijnt. Zo haar poging tot contactverbod indertijd daadwerkelijk zou zijn afgewezen, kan immers niet worden ingezien waarom verzoekster zulks niet vermeldde en zelfs het tegendeel beweerde voor het CGVS. Voorts wordt dit stuk slechts neergelegd in de vorm van een kopie. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan hieraan geen bewijskracht worden toegekend. Daarenboven blijkt uit de informatie die voorligt dat corruptie in Albanië wijdverbreid is. Aldus kan geenszins worden uitgesloten dat het document in kwestie illegaal en tegen betaling werd verkregen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Voorts kan ook aan uw verklaringen dat uw uw schoonvader een week na het overlijden van uw echtgenoot de eigendomsakte van de woning waar u met uw echtgenoot woonde veranderde en van uw schoonbroer Blerim de eigenaar maakte (CGVS p11-12), maar weinig geloof worden gehecht. Immers, u verklaarde initieel uitdrukkelijk dat u na uw huwelijk in een woning woonde die eigendom was van uw schoonvader (CGVS, p3). Later verklaarde u plotseling dat uw echtgenoot eigenaar zou zijn geweest van deze woning (CGVS, p11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalde u uw laatste verklaring, namelijk dat uw echtgenoot de eigenaar was (CGVS, p11-12). Het louter herhalen van een verklaring is echter geen uitleg voor dergelijke tegenstrijdigheid.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Haar voormelde verklaringen waren duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringen die zij *post factum* tracht aan te brengen. Dit geldt nog des te meer nu zij deze nuanceringen niet trachtte aan te brengen wanneer zij met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd en zich er in dit kader eenvoudigweg toe vergenoegde te volharden in de verklaring dat haar echtgenoot zelf eigenaar van de woning was.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ook aan uw verklaringen dat uw familielid zou hebben gezien dat uw schoonfamilie tijdens de eerste zitting op de rechtbank geld aan de rechter heeft gegeven om hem om te kopen kan geen geloof worden gehecht. Niet alleen verklaarde u aanvankelijk dat u niet aanwezig was bij de drie zittingen om later deze verklaringen te wijzigen dat u tijdens de eerste zitting wel aanwezig was en uw familielid toen zag dat de rechter omgekocht werd maar is het bovendien compleet ongeloofwaardig dat uw schoonfamilie publiekelijk geld zou geven aan een rechter.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Voor de frappante tegenstrijdigheid inzake haar aanwezigheid op de eerste zitting, tijdens dewelke de corruptie vanwege haar schoonfamilie zou hebben plaatsgevonden, biedt zij niet de minste verklaring. Derhalve blijft deze onverminderd overeind. Verder ontkracht verzoekster de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat haar schoonfamilie dermate openlijk en tijdens een publieke zitting geld zou hebben overhandigd aan de rechter niet met haar verwijzing naar informatie waaruit blijkt dat corruptie in Albanië wijdverbreid is. Dat corruptie aldaar wijdverbreid is, doet namelijk geenszins afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar schoonfamilie van de mogelijkheden tot corruptie op een meer subtiële wijze gebruik zou hebben gemaakt. Dat haar schoonfamilie, tijdens een openbare zitting en in de aanwezigheid en het zicht van verzoekster en/of één van haar familieleden, dermate openlijk zou zijn overgaan tot omkoping, is niet aannemelijk.

Het voorgaande klemmt overigens nog des te meer nu het vonnis dat in eerste aanleg zou zijn uitgesproken kennelijk niet (louter) in het voordeel van verzoeksters schoonfamilie was. Ondanks dat verzoekster verstek zou hebben gegeven voor (op één na) alle zittingen en niet aanwezig was bij de uitspraak, werd de voogdij over haar dochter immers niet (volledig) aan deze schoonfamilie toegewezen en werd er geoordeeld dat verzoeksters dochter afwisselend één week bij haar schoonfamilie en één week bij verzoekster zelf moest verblijven.

Zelfs indien in weerwil van de hoger gedane vaststellingen dienaangaande enig geloof zou kunnen worden gehecht aan het gegeven dat verzoeksters laatste poging om een contactverbod te verkrijgen, poging die zij ondernam eind mei 2020, werd afgewezen, *quod non*, dan nog dient gelet op het voorgaande te worden opgemerkt dat ook niet kan worden aangenomen dat zulks aan corruptie toe te schrijven zou zijn. Gezien het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg een vijftig procent regeling uitsprak en meer bepaald oordeelde dat verzoeksters dochter afwisselend een week bij verzoekster en een week bij haar schoonfamilie moest verblijven, is het immers logisch dat er jegens deze schoonfamilie geen maatregel werd opgelegd die strijdig was met dit vonnis.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekster, zoals blijkt uit het niet betwiste feitenrelaas, tegen het betreffende vonnis van de rechtbank van eerste aanleg in beroep kon gaan en zulks ook deed. Zij werd daarbij bovendien kennelijk nagenoeg volledig in het gelijk gesteld daar het hof van beroep besliste dat verzoekster de volledige voogdij over haar dochter verkreeg. Zij moest enkel haar dochter één keer om de twee weken één keer bij haar schoonfamilie laten overnachten. Dat het arrest van het hof van beroep het gevolg zou zijn van corruptie in haar nadeel, ontbeert dan ook iedere ernst en iedere geloofwaardigheid.

Dat verzoekster in het kader van de beweerde problemen met haar schoonfamilie slachtoffer zou zijn geworden van corruptie, daardoor geen eerlijke procedure zou hebben gehad en verhinderd zou zijn geweest om haar rechten op een gedegen wijze uit te oefenen, mist gelet op het voorgaande iedere ernst en kan niet worden aangenomen.

De e-mails die verzoekster ter staving van de beweerde corruptie bij het verzoekschrift voegt en die zouden uitgaan van haar advocaat in Albanië, zijn in het geheel niet van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat deze e-mails uitgaan van een Gmail-adres, dat in wezen door eenieder kan zijn aangemaakt. Als dusdanig bieden zij geen garantie voor de afzender van deze e-mails. Zo al aangenomen zou kunnen worden dat deze e-mails zouden uitgaan van verzoeksters advocaat in Albanië, dan nog dient bovendien te worden opgemerkt dat zij uitgaan van een partij wiens taak er, zoals ook expliciet wordt aangegeven in deze e-mails, uit bestaat om de belangen van verzoekster te behartigen en om verzoekster bij te staan in haar betrachtingen. De e-mails werden dan ook opgesteld op vraag en louter ten behoeve van verzoekster. Dit wordt in deze e-mails ook duidelijk met zoveel woorden aangegeven. Aldus kan aan deze e-mails geen objectieve bewijswaarde worden gehecht. Verder wordt in deze e-mails, hoewel hierin meermaals op algemene wijze wordt beweerd dat de voormelde gerechtelijke beslissingen strijdig zouden zijn met

en veelvuldige schendingen zouden bevatten van de Albanese wet, geen verdere duiding verstrekt. Nergens wordt aangegeven met welke wettelijke bepalingen deze in strijd zouden zijn. Evenmin wordt gepreciseerd hoe zij daartegen concreet zouden ingaan. Ook wordt zulks door verzoekster niet aangetoond of nader uitgewerkt. Voorts is het, gelet op de voormelde uitkomst van de procedure voor het hof van beroep, bezwaarlijk ernstig te noemen dat verzoeksters advocaat in de e-mails aangeeft dat verzoeksters schoonfamilie door corruptie haar doel zou hebben bereikt om haar dochter van haar te scheiden. Dit alles klemmt bovendien nog des te meer nu in deze e-mails wordt beweerd dat er talloze politiediensten naar verzoeksters familie zouden zijn gegaan en de leden van haar familie zouden hebben verkracht en geterroriseerd. Verzoekster maakte hiervan zelf echter niet de minste melding, zodat zulks bezwaarlijk ernstig kan worden genomen.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het voorliggende beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende problemen met en vrees ten aanzien van haar schoonfamilie en aan de corruptie waarvan zij in dit kader beweert slachtoffer te zijn geworden. Gezien verzoekster het teruggeisen van de juwelen van haar bruidsschat binnen deze problemen kaderde, kan hieraan evenmin nog enig geloof worden gehecht.

Mede gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing eveneens geheel terecht gemotiveerd:

“Betreffende de hoederechtregeeling en uw vrees dat de familie verder zal procederen om het hoederecht te verkrijgen kan eveneens vastgesteld te worden dat dergelijke motieven niet ressorteren onder de bepalingen van de vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Bovendien blijkt uit niets uit uw verklaringen dat uw rechten niet werden gerespecteerd of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië niet gerespecteerd zouden worden. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat, toen u een eerste maal klacht ging indienen bij de politie i.v.m. de voogdij van uw dochter, uw verklaringen werden genoteerd en uw schoonbroer, die kwam vragen wat u bij de politie deed, werd weggestuurd (CGVS, p10). Bovendien blijkt uit de door u neergelegde vonnissen dat het gerechtelijke apparaat in Albanië wel degelijk optrad en functioneert (doc 5 & 6). Meer nog, aangezien u niet tevreden was met het vonnis in eerste aanleg – waarbij uw schoonouders uw dochter twee weken per maand zouden mogen opvangen (CGVS, p7)-ging u in beroep waarbij het bezoekrecht van uw schoonouders om uw dochter te kunnen zien ingeperkt werd en zij slechts het recht kregen dat uw dochter één keer om de twee weken één nacht bij hen mocht overnachten (CGVS, p7 + p12). Dat u niet akkoord ging met dit laatste vonnis (CGVS, p12) wijst allerminst op een incorrect functioneren van het Albanese gerechtelijke apparaat.

Stel dat u bij een terugkeer naar Albanië alsnog (zwaarwichtige) problemen zou kennen met uw schoonfamilie dient er ten slotte op gewezen te worden dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete

maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

Verzoekster slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De informatie waarnaar zij verwijst en waaruit zij citeert ligt namelijk volledig in dezelfde lijn als en doet bijgevolg geenszins afbreuk aan de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder en de voormelde, op deze landeninformatie geschraagde motieven. Dat corruptie en georganiseerde misdaad in Albanië nog een probleem vormen en dat er nog een aantal hervormingen nodig zijn, betreft een gegeven dat in de voormelde motivering en de informatie waarop deze motivering schraagt uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan het feit dat de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming en ondersteuning bieden en dat aangenomen kan worden dat verzoekster zich bij eventuele (verdere) problemen toegang kan verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege haar nationale overheden.

Het voorgaande vindt overigens duidelijk bevestiging in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 14 december 2020 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de

Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De benevens de reeds hoger besproken, door verzoekster neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeksters overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Ook de overige stukken bij het verzoekschrift zijn niet van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Waar verzoekster benevens de reeds hoger besproken documenten en stukken bij het verzoekschrift een aantal stukken voegt waaruit moet blijken dat zij aan verweerder via We-Transfer een aantal video's overmaakte en een USB-stick neerlegt met deze video-opnames, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de procedure bij de Raad overeenkomstig artikel 39/60 schriftelijk is. De USB-stick kan niet aangenomen worden aangezien een USB-stick niet aanzien kan worden als een geschrift of schriftelijk stuk. De Vreemdelingenwet noch het PR RvV voorziet in de mogelijkheid tot het bijbrengen van andere stukken, zoals USB-sticks, dan schriftelijke stukken. Hierbij voegt zich de vaststelling dat de USB-stick een computervirus kan bevatten dat zich na consultatie door de Raad op de computer of het netwerk van de Raad kan verspreiden. Zo al aangenomen kan worden dat op deze USB-stick een aantal video's zouden staan van verzoeksters dochter die aan het wenen is, dan nog dient te worden opgemerkt dat zulke beelden eenvoudigweg kunnen worden in scène gezet en gemanipuleerd, alsmede dat uit dergelijke beelden mede daardoor niet kan worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden deze werden gemaakt. Uit het loutere gegeven dat verzoeksters dochter op deze beelden aan het wenen zou zijn, kan voorts niet worden afgeleid om welke reden zulks zo zou zijn. Zelfs indien dit zou zijn omwille van het feit dat zij niet graag bij haar schoonfamilie vertoefde en liever bij verzoekster was, dan nog dient te worden opgemerkt dat dit *an sich* hoegenaamd geen afbreuk kan doen aan de hoger gedane vaststellingen. Meer bepaald kan uit dergelijke beelden hoegenaamd niet worden afgeleid dat de problemen en vrees ten aanzien van verzoeksters schoonfamilie zouden stroken met de werkelijkheid, dat verzoekster slachtoffer werd van corruptie, dat verzoekster in Albanië geen eerlijke rechtsgang zou hebben genoten en zou kunnen genieten en dat verzoekster in Albanië geen bescherming zou kunnen genieten bij eventuele problemen met haar schoonfamilie.

3.11. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.12. Verzoekster toont gelet op het voorgaande evenmin aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er bij een terugkeer naar haar land van herkomst sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.13. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd:
"Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

3.14. Verzoekster toont voor het overige niet aan op welke wijze het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van deze beginselen ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.15. De Raad ziet gelet op de hoger gedane vaststellingen geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT